

017. Zevende Groot Nederlands Dictee van het Davidsfonds (auteur: Aurel Sercu)

Finale miniemen

Deel 1. Op wolvenjacht

Op de vooravond van het nieuwe millennium was het gespreksonderwerp van de dag een zwervende wolf waarvan een wazige video-opname het journaal haalde. Sommigen meenden dat dit nieuwsbericht het product was van een op hol geslagen verbeelding. Wat gaven die amateuropnames te zien: een wolf, een wolfshond of een andere soort reuzenhond? De ongewone verschijning van dit roofdier hield een tijdlang onze noorderburen in Zeeland in de ban. De wolf liet immers op zijn tocht een spoor van vernieling na. Heel wat schapen werden het slachtoffer en schaapherders werden onrustig.

Wolven kunnen grote afstanden afleggen. Experts beweren dat een nachtelijke verplaatsing van tachtig kilometer niet uitzonderlijk is. Uitgerekend in de maand van oud naar nieuw breidde het geheimzinnige dier zijn territorium uit en trok Vlaanderen binnen. Vooral in het Waasland overviel het dier heel wat argeloze schapen. Met het verwachte gevolg: overdag en 's nachts gingen ongeruste boeren gewapend op zoek. Daarbij vonden zij hoogstens enkele pootafdrukken die mogelijk van het spookdier afkomstig waren. Iedereen piekerde zich suf. Waar kwam het beest vandaan? Ontsnapt uit een dierentuin? Dan was het wellicht al gemeld. Het kon ook achtergelaten zijn door een eigenaar die het illegale bezit van zo'n opmerkelijk dier toch wat onderschat had. En hoe kon de wolf bijna onopgemerkt zulke grote afstanden afleggen? Geen makkelijk akkefietje in een dichtbevolkt land als het onze, waar wegen en rivieren natuurlijke hindernissen vormen. Af en toe dook een andere mogelijkheid op. Was het denkbaar dat een maniak het gevaarlijke dier met een aanhangwagentje rondreed? Het mysterie van de ongrijpbare wolf werd er alleen groter door.

De media wakkerden de opschudding aan. Het werd een race tegen de tijd. Met de regelmaat van de klok brachten reporters krantenartikels en televisiebeelden over 'de wolf van het Waasland'. Een heus wolventeam opende de jacht nadat het dier op verschillende plaatsen vredig grazende schapen had aangevallen. Tussen kerst en oudejaar werd met man en macht een klopjacht opgezet. Rijkswacht en politie gingen op zoek en helikopters vlogen af en aan om de schapendoder te vangen. Tevergeefs. De zoektocht kon nog niet worden beëindigd.

In een interview beklemtoonde een deskundige dat wolven een beschermd diersoort zijn, en niet zomaar mogen worden neergeschoten. Veel landbouwers en herders waren het daarmee niet eens. "Als het dier mijn kudde opnieuw aanvalt, open ik het vuur", dreigde een boer strijdlustig. Het kwam tot verhitte discussies tussen voor- en tegenstanders.

Wordt de wolf ooit wel gevangen? Misschien is hij intussen door een moegetergde boer neergeschoten. Of hij verdwijnt voorgoed en speelt nog enkel de hoofdrol in een mythe die generaties lang voortleeft. Hoe dan ook, de aanwezigheid van dit ongewone dier in onze streken zet sommigen aan het denken: is er in onze westerse beschaving nog plaats voor dieren die in het wild leven? Het is maar zeer de vraag of het leven in de vrije natuur en onze geïndustrialiseerde wereld nog te verzoenen zijn. Heel wat diersoorten werden in het verleden al door menselijke activiteiten uitgeroeid of verdreven. Nochtans wint milieuzorg meer en meer veld. Het komt erop aan mens en

dier hun rechtmatige plaats te gunnen in onze leefomgeving. Net als elk ander dier speelt de wolf een onvervangbare rol in de voedselpiramide. Het zou jammer zijn, mocht deze beschermde diersoort uiteindelijk volledig van het toneel verdwijnen.

Deel 2. Sport

Ben jij een sportfan? Vind jij joggen ook heerlijk of geef je de voorkeur aan een stevige voetbalmatch? Als je het leuk vindt om in clubverband te spelen, klinkt het gejuich bij elke goal jou als muziek in de oren. Misschien wil je wel trainer worden! Als dan een van jouw spelers gesandwich wordt, zul je fel protesteren bij de scheidsrechter. Als je geïnterviewd wordt, kun je vertellen dat sporten bloed, zweet en tranen kost. Iedereen begrijpt je bezorgdheid over de risico's, maar leeft met je mee als inspanningen met vreugde worden beloond.

Natuurlijk zit er voor de meeste sportlui meer aan vast: roem, geld en allerlei extra's waarvan alle topsporters dromen. Hoewel de meeste ex-voetballers er vaag over blijven, is het wel zo dat een contract met een buitenlandse vedetteploeg miljoenen in het laatje brengt. Wie een fractie van een seconde sneller op de bal is, zorgt immers voor spektakel op het voetbalveld.

Ook tennisspelers zien hun bankrekening de hoogte inschieten, zodra ze hoog op de wereldranglijst genoteerd staan. En wie door de knieën gaat voor supersnelle sprinters, begrijpt dat ook zij een graantje meepikken van wereldfaam en rijkdom. Meer en meer gaan professionele sportlui ook de internationale toer op. Ze belanden in de export en worden zo radertjes van een wereldwijde markteconomie.

Toegegeven, niet iedereen is in de wieg gelegd om een beroemdheid of een sportlegende te worden. Maar heel wat jongelui dromen er wel van. En waarom niet? Reikhalzen naar de sterrenhemel kan geen kwaad. Zolang het plezier maar niet in het gedrang komt, is het goed een ideaal na te streven.

Deel 3. Een autoritje

Een officier in militair uniform liet zich door zijn chauffeur naar het oefenterrein brengen. Het ochtendritje deed ongetwijfeld wonderen voor zijn humeur. "Plankgas, Emiel", brulde de luitenant-kolonel met een zwaar accent waarin zijn West-Vlaamse afkomst doorklonk. "De maximumsnelheid bedraagt op deze weg negentig kilometer per uur, overste", aarzelde Emiel. "Geen gezeur, kerel", antwoordde de hooghartige ijzervreter onverbiddelijk. "Het is nu officieel: ik ben jarig vandaag en op zijn vijfenveertigste mag een mens weleens een ritje in de roetsjbaan!"

Niet zoveel later knalde de auto spectaculair tegen een boom aan. Gelukkig kwamen beide passagiers ervan af met lichte lichamelijke letsels. "Niets aan de hand, Emiel", tierde de betweterige officier. "Alleen wat blikshade en opengehaalde knieën." Onverstoorbaar stak hij een sigaar op. Emiel keek zwijgend naar het benzinelek. "Kijk uit, overste!" riep hij geschrokken uit. "Straks is er nog een explosie!" Ze renden paniekerig naar de overkant van de weg. "Ik bel meteen de 100 met mijn gsm", hijgde Emiel.

Een uurtje later was alles voorbij. De pechdienst had het autowrak opgehaald en de politie stelde onvermurwbaar een proces-verbaal op. 's Avonds was de officier bekomen van de schrik. "Wel jammer", vond hij, "dat zo'n laag-bij-de-gronds ongeluk mijn verjaardag verpestte!"